CEAŢA

— „The Mist” 1952 – *de Peter Cartur*

The copyright/acknowledgments for Fifty Short Science Fiction Tales includes:

Peter Cartur - The Mist. Copyright 1952 by Fantasy House, Inc. Reprinted by permission of Forrest J. Ackerman.

Usually something like this would indicate that Peter Cartur is a pseudonym as copyrights need to be filed under the author’s real name. It’s not known if **Forrest J. Ackerman** bought the rights to this story or if **Peter Cartur** is one of his pseudonyms. ISFDB lists Peter Cartur as a pseudonym for **Peter Grainger**.

Peter Cartur
CEAŢA

Traducerea: Adrian Şerban Dobrin

Huiduma mormăi, apoi rosti tărăgănat;

— N-o pot face, dom’le. În fiece noapte de sâmbătă mă duc în oraş. Şi acuma e noapte şi e sâmbătă.

Interlocutorul său de pe verandă se aplecă înainte, frământat, dornic să-i prindă toate cuvintele, acoperite în parte de urletul câinilor din curte. Faţa-i mică era palidă şi trasă, iar ochii plini de nerăbdare. Într-un anume fel părea să fie şi mai scund decât era în realitate, ca şi cum ar fi intrat la apă. Hainele prea largi atârnau pe el. Obosit, cu privirile rătăcite, insistă:

— Domnule… domnule Brown, vă rog ascultaţi-mă. Dacă realmente este adevărat şi nu un zvon, vă rog!

Brown clătină încet din cap, cercetându-l cu atenţie pe cel din faţa lui.

— Dar e ceea ce caut de atâta timp, domnule Brown! Aţi văzut-o! Alţii au văzut-o de asemenea. Mi-aţi jurat că aţi spus adevărul!

— Sigur, aruncă Brown, încuviinţând. Sigur, şi eu nu mi-s deloc mincinos.

— Ştiu… Domnule Brown, mă ocup cu cercetarea fenomenelor parapsi, stafii, spirite şi altele de astea. *Trebuie* să văd în astă seară apariţia. Omuleţul închise ochii pentru o clipă, rezemându-se de unul din stâlpii verandei.

— Sâmbătă noapte… deh…

— Dar, domnule Brown – va fi ultima noapte!!!

— Cine ştie?! Ar putea să ţină orişicât.

— Ştiu *eu*, domnule Brown. Mărunţelul îşi frecă degetul pe care avea un inel gros de aur. Cu certitudine. Cel mult încă zece minute. Şi trebuie… Se opri, lăsând ochii să implore pentru el.

— Mă rog, recunosc că merită s-o priveşti, ba merită chiar bine de tot.

— Sunteţi, sunteţi sigur cum arată?

— Păi ţi-am zis o dat ce-am văzut. Aurie şi strălucitoare. Numai în întuneric o vezi. Nu se mişcă, da' are un fel aparte de a străluci.

— Ea e, domnule Brown. Trebuie s-o văd!

— Asta nu se poa', dom'le. Mă duc în oraş.

Brown se uită în ochii celuilalt, observând durerea întipărită în ei.

— Da' dacă trebe musai, recunoaşte însă şi mata că voi pierde ceva timp…

— Nu vă va lua mai mult de o clipă, de-un minut!…

— Deh, ar cam trebui să pornesc.

— Domnule Brown, pentru mine e foarte important. Pentru mine e totul!

— Cât dai?

— Dar nu am bani!

— Hmmm…

— Am străbătut 700 de mile rugându-mă de toţi şoferii ca să ajung aici.

Brown scutură din cap.

— Da' ce inel frumos ai… Eh, păi s-o iau din loc.

Mâna mărunţelului căzu neputincioasă. Apoi se ridică din nou.

Privirile-i se fixară pe forma bizară a bijuteriei de pe deget.

— Nu-ţi pot da inelul…

Brown ridică din umeri, păşi înapoi şi trase uşa.

— Acu' trebe să închid şi să sloboz câinii… Nu cumva să hălădui prin preajmă după ce-i las liberi!

— Nu! Aşteaptă, îţi dau inelul.

Matahala închise ochii.

— Nu ştiu dacă…

— Uite-l!

Brown deschise uşa şi luă bijuteria. Intră înăuntru şi-l lăsă şi pe mititel să se strecoare prin deschizătură. Scăpără un chibrit şi aprinse lampa de pe masă. Apoi începu să cerceteze inelul, întorcându-l încetişor pe toate feţele cu degetele sale butucănoase. Ochii îi sclipiră supăraţi. Aurit, dar nu de aur. Prea greu pentru a fi aur, sau chiar un alt metal. Mult prea larg pentru degetele tipului de alături. Îl trase pe inelar, simţindu-i strânsoarea.

Descoperind din priviri uşa de la dormitor, mărunţelul începu să se mişte nervos.

Brown îi dădu un ghiont prietenesc.

— Ia-o înainte. Ai plătit şi n-am nimic cu tine.

În aer plutea o pată aurie, lucind în mijlocul încăperii. Înaltă de doi metri şi jumătate şi lată de unu şi ceva.

Brown râse grosolan.

— Pe naiba fantomă, dom'le, aşa-i? Ştiam că nu e. Este c-ai plătit gândind că o să vezi niscaiva strigoi? Da' eu n-am zis că e vreunu'.

Faţa celuilalt deveni oarecum dură. Se uită înţelegător şi trist la Brown. Apoi reacţionă:

— Totuşi nu pot crede că aţi trecut prin ea.

— Ba bine că nu. Sigur că am făcut-o. Uite-aşa!

— Aşteaptă! Vin cu tine. Aşteaptă!

Mititelul păşi înainte şi nesigur, puse mâna pe umărul lui Brown. Foarte bine.

Împreună pătrunseră în ceaţa aurie.

Acum însă, incursiunea fu puţin mai altfel, pentru cel înalt. Intrând în ceaţă simţi furnicături intense dansându-i pe piele. Altă dată

nu fusese nimic altceva decât mângâierea uşoară a aerului. Încercă să dea înapoi, dar fu oprit de surprinzătoarea strânsoare a mărunţelului, care-l forţă să înainteze. Mâncărimile deveniră repede insuportabile. Păreau să sosească în valuri fierbinţi, radiind dinspre degetul care purta inelul. Brown se grăbi, străduindu-se să ajungă iarăşi în odaia familiară.

Ieşiră afară.

Nu se mai aflau însă în dormitor. Casa dispăruse şi odată cu ea noaptea.

Lumină. Zi într-o lume unde iarba era albastră, aşa cum Brown nu o văzuse niciodată, unde copacii zvelţi, fără ramuri, împungeau un cer portocaliu asemeni unor lăncii. Un cer pe care Brown putea vedea trei orbitori şi gigantici sori.

Se opri paralizat, înjură şi se răsuci în căutarea ceţei. Mărunţelul clătină din cap.

— Am reuşit, Brown, dar ceaţa s-a dus.

Se transforma sub ochii uimiţi ai huidumei.

Părea să crească, să-şi umple hainele.

— Îmi pare rău, Brown, dar nu puteam trece fără de inel, sau fără cineva care să-l poarte… A fost să fii tu acela.

— Da' e-o nebunie. Unde…

— Acasă. Casa *mea*… Va trebui să găseşti o altă ceaţă, după care te vei întoarce… la tine.

— …O… ceaţă?…

— Vei auzi zvonuri. Tot felul de poveşti. Şi noi avem istorii cu stafii. Cercetează. Caută-le izvorul.

— Dar…

— Mult noroc, Brown.

Bărbatul se întoarse, începând să calce iarba albastră. O singură dată se uită înapoi, înspre locul de unde Brown îl privea deznădăjduit. Ezită o clipă, după care porni din nou. În câteva minute se găsea deja printre copacii aciculari, iar Brown îl pierdu din vedere.

[*Originally published in „Fantasy and Science Fiction" Sep. 1952*]